

VIẾT CHO NGƯỜI "ĐÃ CHẾT"

(Bài 86)

*/ Nha Trang, thứ Bảy 25/2/2017.

Đêm nay tại bàn tiệc nhà Bảo, ngồi cạnh anh nhưng thấy sao vô cùng xa lạ. Nhớ lại hai ngày trước ở Phi Nôm, nhà Mỹ Vân, tìm đọc trên online tác phẩm Alexis Zorba (*Nikos Kazantzakis*) với đoạn mở đầu đơn sơ:
(*TTBG tạm dịch từ một bản Anh ngữ.*)

“Tôi gặp anh lần đầu ở Piraeus. Tôi muốn đáp tàu đi Hy Lạp nên lần xuống hải cảng. Trời còn tối và mưa đang trút. Một cơn gió mạnh thổi tung đợt sóng vào tận quán café. Liếp cửa đóng kín. Quán nồng mùi lá ngải ủ lâu ngày. Không khí bên ngoài buốt giá, làn kính mờ đục theo hơi thở của khách. Năm, sáu thủy thủ qua đêm tại đây cuộn mình trong những áo khoác da dê nhâm nhi café, mắt nhìn chăm chăm ra biển qua các cửa sổ đục màn sương ẩm. Đàn cá hoảng kinh theo những cơn sóng dữ, lặn sâu dưới đáy. Đám dân chài ngồi chờ cơn bão đi qua để cá ngoi lên đón miếng mồi câu. Các con cá bơn, cá đuối trở về sau cuộc hành trình đêm tối. Bình minh đang lộ dạng...”

Khi ấy nghĩ, “*Ta là mẫu người DÁM SỐNG và SỐNG HẾT LÒNG như nhân vật Alexis Zorba trong tiểu thuyết*”.

Điều buồn là trong cuộc sống mấy mươi năm CHƯA TÌM RA “đôi thủ” xứng tay (gọi cách khác là “tri âm tri kỷ”). Thấy, đại đa số chung quanh đều chỉ “THỦ” cho riêng mình điều lợi mà không màng đến việc “BAN RA CHO” kẻ khác. Trên nước Mỹ đã thế mà trong đất nước VN Cộng Sản cũng thế. Hình như “*con người thời bây giờ*” rất “mặn” với hai từ “giả dối”? Xa lạ đối với nhau giả dối đã đành mà trong thân tộc ruột thịt cũng chỉ đem cái tâm giả dối ra hành xử cùng nhau.

Có những điều không sao hiểu nổi! Cái đầu nhà văn rõ là bị nghẽn trước những việc “không thể hiểu” như vậy.

Đêm tại nhà Bảo, ý nghĩ trên cứ quay cuồng tâm trí. Lại nhớ da diết cái bàn viết trong căn nhà những-người-trăm-năm-cũ. Chỉ riêng nơi đó, giữa vô số linh hồn cổ đại, tôi mới KHÔNG tìm ra sự giả dối. Ở đó, mới thấy cuộc đời và lòng người (cho dù là ở “thời bây giờ”) không khiến tôi sợ hãi mà thôi.

Tôi làm lì uống, trái tim lặng ngắt. Manh nha trong đầu là nỗi cảm nhận sự chia ly đang lấp ló đâu đó. Bỗng thấy buồn, rất buồn, cái buồn thấm sâu trên từng sợi rượu... Lại lắc đầu xua đuổi nỗi buồn và ý nghĩ... Hợp tan, tan hợp, trắng tròn rồi khuyết... là chuyện thường tình của muôn thuở thế gian!

Khi thiên hạ xin nghe violon, tôi đứng lên mở hộp... Nhưng bởi đã uống nhiều rượu quá, lại ngồi ngay hướng phun của quạt máy nên thấy lảo đảo, hai mắt hoa lên, bước ra phòng ngoài chỉ vừa kịp ôm đàn rồi gục liền ngay trên salon. Đôi lần nghe tiếng Tâm gọi nhưng đầu có ngóc đầu được thì cũng đành nằm xuống. Thần trí chưa mê hẳn nên những âm thanh, lời nói trong bàn tiệc mơ hồ vẫn nghe văng vẳng. Nghe một câu Tâm hỏi:

“Chị Thu Vân đã làm đủ cách để lôi anh lên, không ai làm được như vậy, cuối cùng chị vẫn không biết anh muốn gì?”

Cũng nghe giọng anh đáp:

“Anh đã bỏ tất cả những liên hệ ở Dalat để theo chị xuống Nha Trang, nhưng anh cũng không biết chị muốn gì?”

Rồi mê đi, hai tay vẫn ôm trên ngực cây violon và cây archet.

Lâu lắm...

Cự và Tâm xóc hai bên, vực tôi đứng dậy, lần dò từng bước tìm đôi giày và cái túi xách.

Ra đến ngoài ngõ nhà Bảo, ánh đèn cột điện sáng rực, cảm xúc thân thuộc theo vùng trời khuya Nha Trang bùng dậy trong tim.

Tôi cứ đứng gục mặt vào cột điện. Tâm và Cự đứng chờ bên cạnh. (Còn anh thì đã được Bảo đưa ra xe hơi trước rồi).

Nghe Cự nói:

“Em thương chị lắm!”

Trán vẫn áp vào làn ciment lạnh mát, tôi lẩm bẩm:

“Chị buồn quá, buồn quá!”

Thế rồi mọi nỗi niềm dày đặc bấy lâu như được luồng sáng cột đèn làm cho rực òa ra.

(Ngày hôm sau Tâm kể lại, “*anh Ngọc đàn bản Summer Time và vài bản khác rất hay. Từ lâu nay, đêm qua mới thấy ảnh xuất thần thật sự trong âm nhạc.*”)

*/ Nha Trang, Chủ nhật 26/2/2017

Vẫn còn rất mệt nên không đáp ứng những câu han hỏi ân cần của anh, không cả cầm lên tô cháo mà anh đã lò dò từng bước ra phố mua, mang về lúc sáng, tôi chỉ nằm dài suốt ngày trên tấm chăn trải dưới chân bàn viết, người run lập cập.

*/ Nha Trang, thứ Hai 27/2/2017

Ngày hôm sau mới thật tỉnh hẳn, ra ghế xích đu ngồi hút thuốc một mình. Anh lần bước, đến cạnh, giọng khẽ khàng run rẩy:

“Anh cần bàn với em một việc.”

Tôi ngược nhìn, mệt mỏi.

Khuôn mặt anh lộ nét e ngại:

“Em để anh trở về Dalat nhé. Bao giờ em từ Mỹ quay lại thì chỉ cần gọi một tiếng, hai ngày sau anh sẽ có mặt bên em ngay.”

Gật đầu buông xuôi, tôi không chút nào phản ứng.

[]